

ΣΟΦΙΑ ΠΕΡΔΙΚΗ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Η ΕΥΚΑΛΥΠΤΗ

Ἡ Εὐκάλυπτη ζοῦσε στὰ δάση.
Εἶχε ξεφύγει
σὲ ἡλικία ἀνήλικη
ἀπὸ τὸ παρτέρι μὲ τ' ἄλλα
καλλωπιστικὰ φυτά.

Μιὰ μέρα ποὺ τὴν πότιζαν ὀξέα
γιὰ δυναμωτικά, ἔνιωσε
στὰ πόδια της ν' ἀνοίγει τὸ δέριμα
ἢ φλούδα της νὰ σκάει
στὰ πλευρὰ
οἱ γεωπόνοι εἶκαζαν πὼς ἦταν
ἔγκαυμα
δὲν πρόσεξαν τὰ νεογέννητα φτερά.

Μετά, στὸ πρόσωπό της
παρατηρήθηκε ἡ μετάλλαξη.
Τὴν τύλιξαν μὲ τουλπάνια
ἐμποτισμένα
νὰ μπολιάσει, εἶπαν, μὲ πειθαρχία
ὅμως ἡ θεραπεία μάταιη.

Οἱ ρόζοι γίναν μάτια
εἶδανε πέρα ἀπὸ τὰ σύρματα
στὸ στόμα σχηματίστηκε σάρκα
ἀντιμίλησε στὴν οἰκογένεια

ἀμφισβήτησε ὅλα τὰ ποώδη
τὴν ὀρτανσία, τὰ καλοκουρεμένα πάρκα.

Ἐφυγε μιὰ νύχτα πνιγηρὴ
ἢ κεκαλυμμένη
μὲ μιὰ ὁμορφιὰ πρωτόγνωρη.
Στὰ δάση ἀλλάζει, ὅποτε θέλει, τὴ μορφή.
Ἡ ἀνάσα της λένε πῶς θεραπεύει.

ΣΙΑΜΑΙΕΣ ΛΙΜΝΕΣ

Βρέθηκαν λίμνες σιαμαίες
στο κέντρο παλίρροιας άμνιακῆς.
Ίχθυος ζωῆς στὸν μακρινὸ ὀρίζοντα
μόνο μιὰ γέφυρα στὸ σημεῖο συνένωσης
στενῆ, ἴσα νὰ χωράει ἓνα κύτταρο φωτὸς
μὲ μῆκος τόσο ὅσο ἓνα βράδυ ἀσέληνο.

Κάθε πού φουσκώνουν τὰ στήθη τῆς μιᾶς
μ' ἀέρα συμπυκνωμένο
ἀναστενάζει ἢ ἄλλη
πλημμυρίζουν οἱ ὄχθες, ταράζονται οἱ ἐρωδιοί.
Κι ὅταν ἐκείνη καταπίνει τὴν κραυγὴ
σείεται τὸ ὑπέδαφος, τὸ ρῆγμα προχωράει
ἀντίλαλο κάνει τὸ ἀναφιλητὸ ἀπέναντι.

Εἶναι συγκλονιστικὲς οἱ ἐξελίξεις
συνεχῆς τῶν εἰδήσεων ἢ ροή.
Γιὰ τὶς σιαμαίες λίμνες
πού βρέθηκαν στὸ τέλος τοῦ κόσμου
προμηνύονται κατακλυσμοὶ
ἐρίζουν οἱ ἐπιστήμονες, διχάζονται οἱ πληθυσμοί.
Εἶναι ἀπὸ αὐτὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, βλέπετε,
πού δὲν ἀρκεῖ μιὰ ἀπλή ἀποστράγγιση.
Χρειάζεται τομῆ.

ΚΑΤΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ξέρω κάτι παιδιά που παίζουν σὲ ἀλάνες
μὲ πυροσβεστικούς κρουνοὺς.
Λούζονται μ' εὐφλεκτα σαπούνια
χορεύουν γυμνά, ἀναστενάρηδες
πάνω σὲ σπασμένα τζάμια
μαζεύονται σὲ μιὰ γωνιὰ
κοιτάζονται στὰ μάτια ὦρα πολλή
ὥσπου ἐρωτεύονται μ' ἔρωτα ὀργισμένο
πυρώνουν σταδιακὰ
πλημμυρίζει ἡ γειτονιὰ ἀπὸ φῶς κι ἐκρήξεις
ἀνήσυχτοι ἔνοικοι στὰ μπαλκόνια
– ἀστραπή θά 'ταν, λένε, κλεῖσε τὰ παράθυρα, ἔρχεται μπόρα.
Κι ὕστερα ἀπὸ τὰ χέρια τους γεννιοῦνται πουλιὰ
φλόγες μακριὰ πετοῦν
σπέρνουν τὴν κόκκινη σκόνη
καῖνε τὰ μαῦρα νέφη
καπνὸς στάζει ἀπὸ ψηλά.

Ξέρω κάτι παιδιά
που ἐξουδετερώνουν
τοὺς πυροσβεστικούς κρουνοὺς τῶν δημοσίων χώρων.

ΕΚΤΑΚΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Δὲν χωροῦσε ἄλλη ἀναβολή. Ἐπρεπε νὰ ἀφαιρεθεῖ.
Ἡ φλέβα στεφάνι στραβὰ ριγμένο στὸ μέτωπό της
ὄψιμα ἐξογκωμένη, ἀπομεινάρι ἀνιέρου γάμου —
ἐξόφθαλμα τὴν κοίταζε τότε τὸ πλῆθος ἀπὸ κάτω
καὶ χειροκροτοῦσε.

Ἄλλα μὴν ξεφεύγεις τώρα ἀπὸ τὸ θέμα, μικρὴ μου,
ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸ πρόσωπο χωρὶς μορφὴ
μόνο τὸ γκρι σακάκι θυμᾶμαι
καὶ τὴ γραβάτα, λόξιγκα τῆς καρωτίδας.

Ἄπὸ ποῦ προκύπτει αὐτὴ ἡ οἰκειότητα
κι ἐκείνη νὰ πιέζει τὴ μύτη, τὸ μέτωπο
ὅλο τὸ κεφάλι της λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸν λαιμό του
τὰ χέρια νὰ τυλίγονται γύρω του
τὸ στῆθος του διάστικτο ἀπὸ μυρουδιές
κομμένο ἓνα κουμπί, καὶ νὰ κουνάει τὸ καράβι πολὺ
κι αὐτοὶ ν' ἀκροβατοῦν
ἔτσι, χωρὶς ἐργαλεῖα, χωρὶς ἀναισθητικὸ
στὴν πιὸ αἱματηρὴ, στὴν πιὸ αἰσθητηριακὴ
στὴν ἄνευ μεθόδου, στὴ μετὰ λόγου γνώσης ὄχι μόνον τῆς
ζωῆς
ἀλλὰ καὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἡδονῆς του
χειρουργικὴ ἐπέμβαση.

Η ΕΣΘΗΤΑ

Τὸ ἥλιακὸ ἐκκρεμῆς
δέχεται τὶς ἀχτίδες τοῦ χρόνου.
Μὲ λεπτότατους δείκτες
προβάλλει σὲ τοῖχο τὶς στιγμῆς
πέφτει τῆς μέρας ὁ μπερντὲς
ἀπὸ τὰ δάχτυλα ἀόρατου παίκτη.

Τότε ἔρχονται τὰ παιδιὰ μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά
μπουλούκι ποῦ ἔφτασε μέσα στὰ χιόνια
κυκλωμένο ἀπὸ τὶς ἀέναιες στοῆς
ἐτοιμάζονται οἱ τροχαλίες
οἱ ἀπὸ μηχανῆς σωτηρίες
φοροῦν στὴ θεὰ Τύχη
τὸ στέμμα της μὲ τ' ἀπόρθητα τείχη
πρωταγωνιστεῖ σὲ παράσταση στημένη
πρὶν ἀπὸ χίλια καὶ βάλει χρόνια
ἄδεια ἔμεινε ἡ ὀκτάγωνη κλίνη.

Στέκει τώρα στὰ σκοτάδια
ἀποκομμένη ἀπὸ τὸ σῶμα
ὁ κορμὸς της σ' ἐκκρεμότητα
παρασκηνιακὰ
μὲ τὴ χρυσὴ ἐσθήτα
κρατᾷ τὸν κόσμον ἀνάμεσα
στὰ δύο της πόδια.

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

Ἔχω ἓνα μάτι θολὸ
ποὺ κοιτάζει τὸν κόσμον
σὰ νὰ 'ταν μέσα σὲ σάκο ἀμνιακὸ
κόκκινο ζεστὸ κι ἀόριστο.
Μ' αὐτὸ ζωγραφίζω
τὸ ἠφαιστειακὸ μου τοπίο
καθὼς ἀντιλαμβάνομαι
πλήρως
τὴν ἐσωτερικὴ του λάβα
τὰ λευκοπόρφυρά του ὄνειρα
τὰ ἄλλα σύμπαντα
τῶν ἄρκτων τὰ κρυφὰ μηνύματα.

Τὸ ἄλλο μάτι
—τὸ περισκοπικὸ—
τὸ στερεώνω κάθε πρωὶ
ὅταν βγαίνει τὸ κεφάλι
ἀπὸ τοῦ ὕπνου τὸ ὑποβρύχιο
καὶ παρατηρῶ
τῆς ζωῆς τὸν γοητευτικὸ μηχανισμό
τὰ σκηνοθετικὰ ἐφ' ἑ τῶν ἀστεριῶν
ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ἐντυπωσιασμῶν
τῆ φρενίτιδα τῶν μελῶν τῆς ὀρχήστρας
τῶν πρωινῶν θορύβων
τὰ νυχτερινὰ μαλλιά ποὺ μπλέκονται
κυματιστὰ

προσδίδοντας στὸν ὀρίζοντα
μοιραία σκοπιά·
τὸν ἄγνωστο Ἑαυτὸ
νὰ σκύβει
βαριανασαίνοντας
μέσα μου
σὲ ἀνύποπτο χρόνο
καὶ νὰ μὲ κοιτᾷ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Βρεθήκαμε ανάμεσα σὲ δύο ἰσημερίες.
Σταθήκαμε βουβοί.
Ὑποκριθήκαμε πὼς ἤμασταν
ὁ καθένας μιὰ ἄυλη στήλη
συγκεντρώσαμε ὕστερα
τὰ σκόρπια σώματά μας
κομμάτι κομμάτι
ἄργα, νὰ μὴ μᾶς πάρει χαμπάρι
τῆς πύλης τὸ τσακάλι ποὺ ἀλυχτάει.

Τὰ σμιλέψαμε
μὲ τῆς ἡδονῆς τῆ γλυπτικῆ
κι ἀνακαλέσαμε τὴν πρώτη μας ζωή.
Κάτω ἀπ' τοῦ ἥλιου τὸ σκαλοπάτι
τὸ κέντρο μας ψάξαμε
μὲ δάχτυλα ἀναστημένα
καὶ σπείραμε γύρω μας
στὴ λιγοστὴ καὶ στέρφα γῆ
σπόρους γεροὺς
ποὺ θὰ γεννοῦσαν κέδρους
ἀήττητους στοὺς κεραυνούς.

Μὲ φῶς στὰ χεῖλη δώσαμε
τὸ φιλι ποὺ δὲν ἀμφιβάλλει.

ΚΙΤΡΙΝΟ ΒΛΕΜΜΑ

Πυρωμένος καιρός
ἤρθε κι ἐγκαταστάθηκε
στὸ χειμωνιάτικο μου σῶμα.

Κατέβηκε ἀπὸ βουνό.
Κοντοστεκόταν γιὰ χρόνια
στὸ παραλιακό μου
μετωπιαῖο ὀστό.
Ἐπλώθηκε πρῶτα στὸν κρόταφο
φλογίζοντας
σιγὰ σιγὰ τὸ τύμπανο
ποὺ ἄρχισε ἔκτοτε νὰ τυμπανίζει
ξεχαρβαλωμένους σκοποὺς
ἀκούγοντας
τὸ λάλημα γιὰ βρυχηθμὸ
ψιθύρους γιὰ κραυγές
τὴν ἄρμονία γιὰ ὄρουμαγδό.
Ἦστερα μοῦ φλόγισε τὸ στόμα
μὲ λόγια λυβικὰ
ποὺ ἀφαιροῦσαν ἀπὸ τὸ στῆθος
τὸν παγωμένο ἀέρα
καὶ ρουφοῦσαν μὲ ἀπληστία
γλώσσα φωτιᾶς.

Ἄφ'ότου ἐγκαταστάθηκε ἐντὸς μου
ὁ πυρακτωμένος καιρός

ἔγινα καπνός.
Ἐφησα στάχτες τὰ περασμένα
κι ἔχω ἀποκτήσει
ἓνα μονίμως
κίτρινο βλέμμα.